

Предговоръ.

Миналото на Българския народъ бѣ покрито въ мракъ дори до 1762 година. Отъ манастиря въ Св. Гора, отъ пламъка на жюмящото кандило, монахътъ ПАИСИЙ запали първата лампада, която освѣтли това минало, и „неразумния юродъ“, който се срамяше да се нарича българинъ, прозрѣ контуритѣ на велика България при Крума, Омортага, Бориса, Симеона, Самуила и Асѣновци. Миналото възкреси българския духъ, и той заяви правото на сществуване като народъ; това той доказа съ оная велика епопея отъ 120 годишни борби за духовна и политическа свобода.

Българската народна православна църква, стражъ — бранителка и хранителка на национални идеали и копнежи, високо е носила факела и освѣтлявала неравния пѣтъ, по който българския народъ е миналъ отъ 864 година до сега; тя и въ бждаще ще остане такава, за да изведе народа ни на спасителния брѣгъ. Нашата църква черпи сили отъ свѣтлото минало, тя е мощна въ настоящето и тя вѣрва въ бждащето.

Между многото български православни храмове днесъ е и Трѣвненската черква „Св. Архангелъ“, която е свѣтила близо осемъ вѣка на българското население въ Трѣвненско. Историята, която пишемъ за Трѣвненската черква „Св. Архангелъ“ е единъ скромень приносъ къмъ корвана на отечествената история.

гр. Трѣвна, 8 (21) ноемврий—Архангеловъ день 1925 г.

